

Το «Νέο Σχολείο» των περικοπών

Ο εκπαιδευτικός από τη φύση του αλλά και από τις τυπικές και άτυπες νόρμες του λειτουργήματος του οφείλει να είναι ανοιχτός σε εκπαιδευτικούς πειραματισμούς που έχουν ως στόχο τη βελτίωση της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης. Ο εκπαιδευτικός οφείλει να είναι ευπρόσδεκτος στις εκπαιδευτικές αλλαγές ανάλογα με τις κοινωνικές, πολιτιστικές και πολιτικό-οικονομικές συνθήκες που επικρατούν. Με λίγα λόγια, ο εκπαιδευτικός πρέπει να πειραματίζεται, να αξιολογεί και να κρίνει κάθε εκπαιδευτική αλλαγή που προσδοκά η εκάστοτε πολιτική ηγεσία.

Η παρούσα ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας μας παρουσίασε το Νέο Σχολείο Αναμορφωμένου Προγράμματος ως μια μεγάλη εκπαιδευτική καινοτομία. Ένα σχολείο, ψηφιακό με διαδραστικούς πίνακες, ηλεκτρονικά βιβλία, νέο ωρολόγιο πρόγραμμα με την ένταξη νέων μαθημάτων, όπως η διδασκαλία της Αγγλικής γλώσσας στην Α' και Β' δημοτικού, την Πληροφορική και την Θεατρολογία.

Προσωπικά, θεωρώ πως για να μπορέσουμε να θέσουμε ορισμένους προβληματισμούς και παρατηρήσεις, για τον ένα χρόνο λειτουργίας του "Νέου Σχολείου", είναι ορθό να τις επισημάνουμε από τη μία με βάση την **παιδαγωγική προσέγγιση και από την άλλη μέσα από τις πολιτικό-οικονομικές συνθήκες που υπάρχουν**. Έπειτα, πιθανόν να μπορέσουμε να διαπιστώσουμε αν το "Νέο Σχολείο" αποτελεί μια ειλικρινή και σοβαρή εκπαιδευτική προσπάθεια με σαφή προσανατολισμό και στόχο ή για άλλη μια φορά αποδειχθεί μια πρόχειρη προσπάθεια με τελικό σκοπό το "φαίνεσθαι" και όχι την ουσία της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Αντιμετωπίζοντας, λοιπόν, το "Νέο Σχολείο" **με παιδαγωγικά κριτήρια** πιστεύω πως έχει ορισμένες θετικές προκλήσεις αλλά και αρκετές αδυναμίες.

Οι θετικές προκλήσεις, βιώνοντας την εποχή της τεχνολογίας, της άμεσης πληροφορίας και των συχνών κοινωνικών αλλαγών, είναι η ένταξη νέων μαθημάτων όπως η Πληροφορική και η Θεατρολογία. Το στοίχημα των εκπαιδευτικών είναι ο επιτυχής συγκερασμός όλων αυτών των εφοδίων που μπορεί να λάβει ο μαθητής. Επίσης, θετικό στοιχείο είναι ότι οι μαθητές έχουν την ευκαιρία να έλθουν σε επαφή με τον υπολογιστή, να αναπτύξουν δεξιότητες μέσα από το μάθημα της Θεατρολογίας αλλά και από τις δραστηριότητες της Ευέλικτης Ζώνης.

Στο "Νέο Σχολείο" όμως, υπάρχουν αλλαγές που κινούνται σε **λάθος κατεύθυνση**. Συγκεκριμένα:

- Η ένταξη της Αγγλικής γλώσσας στην Α' και Β' δημοτικού πιθανόν να αποτελεί σφάλμα. Ως ελληνική πολιτεία οφείλουμε να διδάξουμε στα παιδιά μας πρώτα τη δομή της ελληνικής γλώσσας. Η παράλληλη εκμάθηση και των δύο γλωσσών από τόσο μικρή ηλικία, θεωρώ πως οδηγεί αρκετούς μαθητές σε σύγχυση με αποτέλεσμα να παρουσιάζουν βαθμιαία αρκετές ελλείψεις. Επιπλέον, να μην ξεχνάμε μια βασική παράμετρο πως κάθε παιδί έρχεται στο σχολείο με διαφορετικά εφόδια και αδυναμίες. Επομένως, η κατανόηση και η κατάκτηση των βασικών εννοιών της ελληνικής γλώσσας, για πολλούς μαθητές των δύο πρώτων τάξεων του δημοτικού, δεν μπορεί να συνδυαστεί με την διδασκαλία της Αγγλικής γλώσσας.
- Ένας άλλος προβληματισμός που πρέπει να ειπωθεί είναι η "Γυμνασιοποίηση" του δημοτικού σχολείου. Δηλαδή, η συχνή αλλαγή μεταξύ εκπαιδευτικών και ειδικοτήτων στην ίδια τάξη ίσως δεν αφήνει τον δάσκαλο να

δημιουργήσει ισχυρούς δεσμούς με τους μαθητές του. Δημιουργεί προβλήματα στην διαπροσωπική επικοινωνία ανάμεσα στο δάσκαλο και στον μαθητή.

- Η πληθώρα εκπαιδευτικών και ειδικοτήτων στο σχολείο και ιδιαίτερα όταν οι τελευταίοι εργάζονται σε δύο και παραπάνω σχολεία προκαλεί προβλήματα στη διαμόρφωση του ωρολογίου προγράμματος με αποτέλεσμα να εμφανίζονται δυσλειτουργικά προβλήματα που διαταράσσουν την εκπαιδευτική ομαλότητα.

- Ένα λεπτό ζήτημα είναι και το ηλεκτρονικό βιβλίο, όποτε και αν αυτό προκύψει. Είναι γνωστό ότι ζούμε στην εποχή της τεχνολογίας, είναι όμως επίσης γνωστό πως είμαστε και η χώρα της υπερβολής. Φυσικά και η τεχνολογία είναι απαραίτητη στην εκπαίδευση αλλά ποτέ δεν πρέπει να παραμερίσουμε τη φυσικότητα και τη δύναμη της γραφής. Είναι αντιπαιδαγωγικό και ακραίο να αφανίσουμε το μολύβι και το τετράδιο.

Κάθε σοβαρή εκπαιδευτική προσπάθεια που έχει στόχο την αλλαγή και τη βελτίωση της παρεχόμενης Εκπαίδευσης εξαρτάται σε πολιτικό επίπεδο από το **αν η πολιτική ηγεσία έχει μελετημένο, παιδαγωγικά και επιστημονικά, σχέδιο και κατά πόσο οι προθέσεις της βασίζονται στην ειλικρίνεια και όχι σε πολιτικές "μπαλώματος" ή σε καιροσκοπικές πράξεις.** Με βάση τις παραπάνω προϋποθέσεις προκύπτουν ορισμένα ερωτήματα. Συγκεκριμένα:

- Πώς είναι δυνατόν να δημιουργείς έναν καινούριο θεσμό με μεγάλες απαιτήσεις σε οικονομικό επίπεδο και υλικοτεχνικής υποδομής, όταν συνάμα συγχωνεύονται και καταργούνται πολλά σχολεία λόγω οικονομικής κρίσης;
- Πώς είναι δυνατόν να διατυμπανίζεις το "Νέο Σχολείο" όταν καταργείς τα ολόημερα σχολεία της υπαίθρου;
- Πώς θα πείσεις για τις προθέσεις σου ως πολιτική ηγεσία την εκπαιδευτική κοινότητα, όταν ταυτόχρονα χάνονται δεκάδες θέσεις εργασίας;
- Πώς θα πείσεις τον εκπαιδευτικό όταν καθημερινά με τις πρακτικές σου ως Υπουργείο Παιδείας αποδεικνύεις πως έχεις έλλειμμα οργάνωσης και διοίκησης;
- Πώς είναι δυνατόν να «χτίσεις» με επιτυχία το "Νέο Σχολείο" όταν **αρκετοί εκπαιδευτικοί είναι περιπλανώμενοι ωρομίσθιοι και παράλληλα πολυάριθμα σχολεία υστερούν σημαντικά σε υλικοτεχνική υποδομή;**

Σύμφωνα, λοιπόν, με τα παραπάνω διαπιστώνουμε ότι το Νέο Σχολείο Αναμορφωμένου Προγράμματος δομήθηκε χωρίς να διαθέτει στέρεα βάση προκειμένου να υπάρξουν θετικά στοιχεία και κατ' επέκταση να αναβαθμιστεί το Δημόσιο Σχολείο.

Όποιες και αν είναι οι προθέσεις, αγαθές ή εκ του πονηρού, ακυρώνονται από την οικονομική, κοινωνική και πολιτική συγκυρία.

Στη σημερινή κατάσταση που έχει περιέλθει η χώρα μας λόγω της πολυεπίπεδης κρίσης το βασικό ζητούμενο είναι να στηρίξεις τη Δημόσια Εκπαίδευση γενικότερα και το Δημόσιο Σχολείο ειδικότερα.

Δυστυχώς η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας έχει παρατήσει κυριολεκτικά το Δημόσιο Σχολείο, ενώ παράλληλα έχει αποφασίσει να διατηρήσει την πολιτική της ύπαρξη με το να διατρανώνει απλά πως το "Νέο Σχολείο" λειτουργεί και επεκτείνεται.

Μακράκης Γιώργος,

Εκπαιδευτικός Π.Ε.- Αντιπρόεδρος του Διοικητικού

Συμβουλίου «Δομίνικος Θεοτοκόπουλος».